

[Valdemar Sørensen.]

Jeg have Lov til at sige, at den eneste Grund til, at Folk af min Tænkemaade er gaaet med til dette Lovforslag i Udvalget, er den, at det hviler paa en Overenskomst, som Margarinefabrikanterne selv er gaaet med til, og vi har naturligvis ingen Anledning til at være mere royalistiske end Kongen selv. Den Omstændighed, at Fabrikkerne er med i Overenskomsten om Forbud mod Avertering med den vitaminiserede Margarine, er for mit Vedkommende den eneste Grund til, at jeg kan anerkende, at dette Forbud overhovedet har nogen Plads i en Lovgivning som denne.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker Udvalget for den enstemmige Tilslutning til Lovforslaget og for den enstemmige Tilslutning til Ændringsforslagene. Og naar der er Enighed mellem Smørproducenterne, Margarinefabrikanterne og Sundhedsautoriteterne og Enighed i Udvalget, finder jeg ikke nogen særlig Anledning til at komme ind i en Debat om, hvad der er skrevet i Betænkningen, eller hvad der er fremført under Forhandlingen her. Jeg takker, som sagt, for Tilslutningen og anbefaler at stemme for de foreslaaede Ændringer.

Ordføreren (Holger Eriksen): Det ærede Medlem Hr. Marius Jensen gjorde gældende, at det ikke var Margarinens Skyld, at Smørret var blevet godt, det var Mejeriernes. Ja, naturligvis har Mejerierne været det Redskab, hvorved man skabte det gode Smør, men Sandheden er alligevel den, at man allerede under Smørkrigen var opmærksom paa, at netop Tilladelsen til at fabrikere Margarine virkede som en Spore paa det danske Mejeribrug. Havde det Mulighed for at kunne afsætte sine Sekundavarer paa Hjemmemarkedet, var der ikke den samme Spore til at fremstille den fine Kvalitet, som der blev i samme Øjeblik, man fik Margارينen indført og derved manglede Mulighed for at afsætte den daarlige Kvalitet Smør paa Hjemmemarkedet. Herfor kunde jeg anføre den ene kendte Landbrugers Navn efter den anden, Folk, som alle sammen er gaaet ind for, at Margارينen har virket inciterende paa Fremstillingen af det gode danske Smør.

Det ærede Medlem Hr. Grønning talte om, at Margارينen nød en Præferencestilling, uden at det dog lykkedes mig at faa fat i, hvad det er for en Præferencestilling, Margارينen nyder i Øjeblikket.

Der blev talt om, at vi skulde ikke bruge

udenlandske Fedtstoffer, naar vi havde saa vanskeligt ved at afsætte vort Smør. Jeg har allerede dokumenteret, at med Hensyn til Handelsbalancen betyder Margارينen intet, den lægger overhovedet ikke Beslag paa udenlandsk Valuta.

Det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen rejste det Spørgsmaal, om Margارينen ikke betød noget med Hensyn til Afsætningen af andre Varer. Dertil kan jeg sige, at Margارينen ikke paa nogen Maade beslaglægger noget af den Margen, der er for Afsætningen af andre Varer. Det er nemlig saadan, at den Olie, som den danske Spiseolieindustri eksporterer, gaar aldrig med ind i Handelsaftalerne; hvis den en enkelt Gang er gaaet med, er det ikke efter Industriens Ønske, det er, fordi man ikke har haft noget andet at sætte ind. Margarineindustrien har aldrig bedt om at faa nogen Præferencestilling, den har altid selv kunnet afsætte sine Varer, og netop derfor kommer den heller ikke til at paavirke Muligheden for Afsætningen af vort eget Smør i Udlandet.

Oplysningspligten vedrørende Raastofferne har jeg talt om, og jeg skal kun over for det ærede Medlem Hr. Grønning sige, at selvfølgelig skal man have Garanti for, hvor stort et Vandindhold der er i Margارينen, selvfølgelig skal man have Garanti for, hvor stor en Mængde Næringsstof der er paa samme Maade som ved Smør, men ud over det er det ikke nødvendigt at anføre, hvilke bestemte Raastoffer der har været anvendt i Produktionen; det er ligegyldigt for den, der skal spise Margارينen.

Det er beklageligt, at Det frie Folkeparti ikke vil stemme for Loven, men forhaabentlig lykkes det at gennemføre den alligevel. Det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen sagde videre, at ingen er blevet rigere af at spise Margarine, og det er maaske nok muligt. Derimod kunde man maaske sige, at mange var blevet fattigere, hvis de havde været henvist til at spise Smør. Det er opgjort, at i Aaret 1933, det Aar, jeg ogsaa omtalte før, vilde man have paalagt Forbrugerne en Merudgift paa 80 Mill. Kr., hvis man havde henvist dem til at skulle spise Smør i Stedet for Margارينen. Jeg gad vide, hvor fattige Arbejdere, Husmænd, Landarbejdere o. s. v. skulde have faaet disse 80 Mill. Kr. fra. Resultatet vilde være blevet, at de ikke havde faaet de Næringsmidler, som var nødvendige, for at de kunde eksistere.

Maa jeg i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen, at det er naturligvis flot at staa her og udslynge den Paastand, at det var bedre, om man pen-